

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **C. D. P.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2026, č. j. OAM-218/ZA-ZA11-HA15-2026, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 12. 5. 2026 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2026, č. j. OAM-218/ZA-ZA11-HA15-2026, kterým bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalovaný žalobcovu opakovanou žádost posoudil podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako nepřipustnou.
2. V žalobě žalobce současně navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Konstatoval, že žaloba proti napadenému rozhodnutí nemá podle § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek. Zdůraznil, že újma, která by mu nepřiznáním odkladného účinku vznikla, je vážná a bezprostřední, neboť by byl nucen odcestovat do svého domovského státu, čímž by musel opustit svou manželku, která je vážně nemocná a odkázaná na jeho každodenní péči. Podle žalobce by tímto postupem byl přímo ohrožen život jeho manželky, neboť by se sama o sebe nedokázala postarat, což je doloženo lékařskými zprávami založenými ve správním spise.
3. Žalobce dále zdůraznil, že přiznání odkladného účinku je v jeho případě jediným prostředkem, jak zajistit, aby případný úspěch žaloby nebyl toliko formální. Trval na tom, že bez přiznání odkladného účinku by mohlo dojít k nenahraditelné újmě ještě před rozhodnutím soudu o žalobě. Na podporu svého návrhu žalobce odkázal na usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, v němž Nejvyšší správní soud v obdobné věci uvedl, že skutečnost, že by cizinec mohl být k opuštění území ČR donucen až v souvislosti s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutím o správním vyhoštění, sama o sobě nemůže být důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Podle žalobce Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí zdůraznil, že nelze po cizinci požadovat, aby předcházel nenahraditelné újmě vědomým porušováním zákona nelegálním pobytem na území ČR. Dále žalobce uvedl, že tento právní názor převzal i Městský soud v Praze, například v usnesení ze dne 19. 12. 2011, č. j. 3 A 203/2011-40, jímž byl žalobě v pobytové věci cizince přiznán odkladný účinek. Podle žalobce městský soud vyslovil, že hrozbu nenahraditelné újmy lze spatřovat již v reálném nebezpečí, že by žalobce mohl být nucen opustit území ČR ještě před rozhodnutím soudu. Žalobce rovněž odkázal na usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005-96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že odkladný účinek může být v řízení o kasační stížnosti přiznán nejen ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí, které bylo předmětem soudního přezkumu. Žalobce poukazoval na hrozící zásah do práva na spravedlivý proces. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž může být pro výkon tohoto ústavního práva nezbytné, aby se stěžovatel mohl po dobu soudního řízení zdržovat na území ČR. Zdůraznil, že součástí práva na spravedlivý proces je nejen zastoupení advokátem, ale i možnost účastníka osobně se účastnit řízení, být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny. Žalobce uzavřel, že v jeho případě hrozí intenzivní zásah do jeho rodinného života, zatímco na straně jiných osob přiznáním odkladného účinku žádná újma nehrozí. Podle žalobce je přiznání odkladného účinku rovněž v souladu s veřejným zájmem na dodržování zákonnosti, ústavnosti a mezinárodních závazků České republiky při výkonu veřejné správy.

4. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 21. 5. 2026 uvedl, že se v projednávané věci jedná již o druhou žádost žalobce o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce neuvedl žádné nové, azylově relevantní skutečnosti. Z tohoto důvodu nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku žaloby. Podotkl, že napadené rozhodnutí samo o sobě přímo nevede k ukončení pobytu žalobce na území ČR ani k nemožnosti vyčkat rozhodnutí soudu o podané žalobě. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 362/2009. Z uvedeného důvodu podle žalovaného nemůže být napadeným rozhodnutím způsobena nenahraditelná žalobci újma. Dále uvedl, že napadeným rozhodnutím není omezeno ani žalobcovo právo na spravedlivý proces. Zdůraznil, že žalobce je v soudním řízení zastoupen advokátem a není mu bráněno ani v osobní účasti při soudním přezkumu. K námitkám týkajícím se hrozby vycestování žalovaný uvedl, že o správním vyhoštění cizince se rozhoduje v samostatném správním řízení. Proti případnému rozhodnutí o správním vyhoštění je pak přípustná žaloba, která má odkladný účinek. Právní úprava tak podle žalovaného zajišťuje samostatné posouzení dopadů správního vyhoštění, včetně hodnocení jeho přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný shrnul, že žalobce pobývá v ČR od roku 1982. Vietnam žalobce během této doby navštívil přibližně čtyřikrát, naposledy v roce 2018, kdy rovněž naposledy vstoupil na území ČR letecky z Vietnamu. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce byl v ČR odsouzen za drogovou trestnou činnost a v současné době je podmíněně propuštěn. O mezinárodní ochranu podle něj žádá z důvodu, že má v ČR, kde dlouhodobě žije, svou rodinu. Na základě uvedeného žalovaný uzavřel, že v posuzovaném případě nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znamenal pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě. Lze konstatovat, že žalobce je povinen vylicít újmu, která mu výkonem napadeného rozhodnutí hrozí. Jeho tvrzení musí být dostatečně konkrétní a podrobná, musí zahrnovat vysvětlení, v čem újma spočívá, a vymezení rozsahu újmy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Dále je povinností žalobce osvědčit, jaké právní účinky má napadené rozhodnutí, a důvodnost jeho tvrzení o povaze a intenzitě hrozící újmy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2015, č. j. 2 As 218/2015-50).

6. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.
7. Předně soud konstatuje, že odkladný účinek žalobě v daném případě podle § 32 odst. 2 zákona o azylu oproti jiným rozhodnutím v azylových věcech není zákonem přiznáván. Úmyslem zákonodárce tak bylo v určitých typových případech (jako je i ten žalobcův) odkladný účinek žalobě neposkytovat. Soud má za to, že je to jedna ze závažných skutečností, kterou musí v daném případě brát v úvahu.

8. Újmu žalobce předně spatřoval v tom, že by mu nebylo umožněno setrvat na území ČR a využít svých procesních práv v probíhajícím řízení, být v kontaktu se svým právním zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, publ. pod č. 4039/2020 Sb. NSS, podle kterého *„obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“* Žalobce v projednávané věci žádné další individuální okolnosti neuvedl, a proto soud na jeho straně hrozící závažnou újmu neshledal.
9. Ostatně žalobce není výkonem napadeného rozhodnutí nucen opustit území ČR. Primárně je totiž pobyt cizinců upravován zákonem o pobytu cizinců, dle kterého může žalobce za splnění stanovených podmínek požádat o některé z pobytových oprávnění. V této souvislosti soud připomíná, že i v rámci řízení o vyhoštění cizince je Policie České republiky povinna vyžádat si závazné stanovisko o tom, zda je vycestování cizince možné (srov. § 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Rozhodnutí o správním vyhoštění přitom nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V případě nemožnosti vycestování může cizinec podat proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, jež má ze zákona odkladný účinek (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na předestřené skutečnosti lze tudíž konstatovat, že v projednávané věci je vyloučeno, aby napadeným rozhodnutím mohla žalobci vzniknout újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nestanoví žalobci povinnost opustit území ČR. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 33/2018-39, nebo v usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 362/2017-39. Z výše uvedeného je zjevné, že žalobci výkonem napadeného rozhodnutí bezprostředně nehrozí ani to, že by musel opustit svou manželku, o níž tvrdí, že je závislá na jeho každodenní péči.
10. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět již pro nesplnění první podmínky spočívající v existenci vážné újmy. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, který žalobce podal společně s žalobou, zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** kasační stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 1. června 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.